

... Nike ACG Adventure Challenge '06 ...

a-vent:	Nike ACG Adventure Challenge '06	datum:	4-5 november 2006
locatie:	Dronten, Nederland	teamleden:	AMI 1 Winfried&Nauk AMI 2 Mirjam&Frank AMI 3 Thijs&Steven
afstand:	225 kilometer	auteur:	Nauk van der Donk
duur:	24 uren		
disciplines:	Hardlopen, atb'en, kanoën, oriënteren, Special tasks		

De sleepmonsters van de Veluwe....

We hebben er met z'n allen lang naar toe geleefd en eindelijk is het dan zover: de aftrap van Team-AMI is een feit. De eerste wedstrijd is de Nike ACG Adventure Challenge, een 24-uurs non-stop Adventure Race, waarin we 130Km mountainbiken, 55Km Hardlopen en 40 Km Kajakken voor onze kiezen krijgen. Dit zal gelijk een flinke uitdaging worden voor alle teamleden.

Femke onze geblesseerde fotografe.

Nog even wat koolhydraten stapelen.

Het is vrijdagavond. De volle maan staat hoog aan de hemel en alle teamleden druppelen langzaam binnen in strandpaviljoen de Oase in Dronten. Dit is de plek, waar het vannacht om 4.00 uur allemaal gaat beginnen. Iedereen heeft natuurlijk zijn nieuwe kleding aan en we krijgen van de andere teams veel leuke reacties op onze outfits en de recentelijk gelanceerde team- website. Na het inschrijven en de gebruikelijke materiaalcheck, vindt om 21:30 de wedstrijdbriefing plaats. Hier wordt uit de doeken gedaan dat we naast de gebruikelijke 1:25.000 kaarten ook nog "ander" kaartmateriaal kunnen verwachten. Hoe dit "ander" kaartmateriaal eruit ziet, blijft echter nog een groot raadsel. Verder worden we gewaarschuwd voor bronzige herten en boswachters met bronzige bonnenboekjes op de Veluwe. En op de vraag "wat wordt de startdiscipline?", kwam het antwoord "dat gaan jullie morgenvroeg allemaal meemaken.....". Kortom: een briefing die je weer genoeg stof tot nadenken geeft; Welke kleding moeten we aan? Hoeveel en wat nemen we te eten mee? Waar gaan we morgen mee beginnen? Genoeg om vannacht nog een paar uurtjes over te dromen.

Om 2:45 gaat mijn wekker alweer. Na een wat onrustige nacht waarin de wedstrijdspanning zich via mijn blaas een weg naar buiten vecht, moeten we ons gaan opmaken voor de start. Snel de kleding aan. Wij gokken met al dat water om ons heen op een start in de kajak, dus paclite aan. Nog wat boterhammen en Redbull naar binnen en op naar de start. We komen hier wat laat aan, dus voor we het weten is het startschot gevallen. De chaos is los gebarsten en we hebben niet eens meer tijd om elkaar succes te wensen. De organisatie staat verspreid over het grasveld met CP-briefjes in de hand. Snel een briefje uit een van die handen grissen en we zijn begonnen. We beginnen inderdaad met kajakken. We moeten slecht één CP ophalen, ca. drie km noordoostwaarts het Veluwemeer op. Daar aangekomen moeten we de kajak aan land hijsen en weer terug naar de startlocatie lopen. We zetten een lekker drafje in en komen als eerste weer aan bij de start. Hier krijgen we van de organisatie de opdracht om weer terug te gaan naar onze boot. Er vanuit gaande dat ze dit grapje geen 24-uur vol gaan houden en in het leven geroepen is om het veld wat uit elkaar te slaan, maken we snel rechtsomkeert naar onze boot. Hier krijgen we twee nieuwe CP's, die duidelijk koers zetten via het Veluwemeer richting de Hoge Veluwe. We zitten voorlopig wel even in de boot, want we hebben een dikke 18 km kajakken voor de boeg.

Nu komen we er ook achter hoe ondiep het Veluwemeer wel niet is, je zou er bijna een looptappe van kunnen maken (meer info bij Thijs want die is z'n boot nog uit geweest voor nader zandbankonderzoek). De zonsopgang is echt prachtig. De film "Vanilla Sky" is er niks bij. Er komen honderden zwermen met kwetterende vogels voorbij, die de mooiste figuren aan ons presenteren. Nog verstomd van al dit natuurschoon, zien we plots een kajak snel dichterbij komen. Het blijken Raymond en Sven van Dart Merrel te zijn. En na wat stuivertje wisselen komen we zo'n beetje gelijktijdig aan bij TA (Transition Area) 1, het eerste wisselpunt, waar we overstappen op onze mountainbikes.

Thijs' Vanilla Sky.

Aankomst TA1 Winfried&Nauk.

Op dit moment breekt er een kleine paniek uit in de boot van AMI 2. Mirjam moet tijdens het kajakken zo nodig plassen, dat ze aan boord klimt bij het eerste de beste plezier jacht. Ze gooit haar billen over de reling en laat alles even lekker lopen. Hetzelfde moment komt de eigenaar - wakker geworden van het gestommel op zijn motorjacht - aan dek, zich afvragende wat hier gebeurt. " Sorry meneer, ik kon het niet meer houden", zijn de woorden van Mirjam. Mirjam klimt weer in de kano en vol verbazing blijft de eigenaar achter op zijn jacht, nog niet beseffende wat er allemaal gebeurd is. (blondje, plassen aan boord, en weer in een kano kruipen om 6 uur in de ochtend??? genoeg reden tot verbazing.)

Goed terug naar het wisselpunt, niet wetend wat er zich in de ander boot allemaal af heeft gespeeld, tovert Winfried een heerlijke minirookworst uit zijn rugzak. Na ontvangst van de nieuwe kaarten, vertrekken we met deze heerlijke sigaar tussen onze tanden als twee Mexicaanse gringo's op onze stalen paarden richting de eerste fiets-CP's. Winfried heeft duidelijk de "bolder" in zijn kop, want al snel zie ik dat mijn km teller de 30 passeert en dit lijkt me toch een wat forse cruise-snelheid voor een 24-uurs race. We laten de snelheid iets zakken en stomen gestaagd door richting het eerste fiets-CP. Onderweg komen we op een T-splitsing bijna in botsing met Dart, dat net een iets andere route heeft gevolgd. We fietsen een klein stukje samen op, maar als ze hun Rohloff naaf de sporen geven, verdwijnen ze langzaam uit het zicht. Even verderop komen we ze echter weer tegen, als Sven zijn uit elkaar gevallen kaarthouder van het wegdek aan het plukken is. Verder niks ernstigs, dus we fietsen "rustig" door. Even later is fietspunt één snel gevonden. Met het tweede punt hebben we helaas wat meer moeite. We verliezen ons in kaartdetails, die niet meer helemaal kloppen en zijn aan het zoeken naar het CP bij de verkeerde ANWB paddestoel. Zonde van de tijd, waardoor de Lama's ons intussen voorbij speren. Gelukkig pakt Winfried de draad snel weer op en zonder al te veel problemen met de overige CP's, komen we aan paar uur later aan bij de politieacademie in Apeldoorn. Hier wacht ons de eerste Special Task; een stuk van de militaire hindernisbaan. Met ons survivalverleden levert dit niet echt problemen op en even later vertrekken we met één fiets (run-bike) richting TA 3. Het eerste deel moet puur op het kompas gekoerst worden, omdat de kaart van het bos, dat we moeten doorkruisen, ontbreekt. Na wat gekraskras door het bos bereiken we al snel de verharde weg, waar we ook de lama's weer tegen komen. Al run-bikend kom je elkaar zo constant tegen, wat zeer stimulerend werkt. Al snel bereiken we de Transition Area.

Mirjam&Frank snel weer op weg na de plaspaauze. Thijs in actie bij het politieacademie.

Hier moeten we met alle materialen (dus ook met fiets) over een net klimmen. Nadat we ook deze hindernis overwonnen hebben, krijgen we een nieuwe uitdagende oriëntatie-opdracht. De inmiddels beruchte kaart uit 1906. Het is even een gepuzzel om uit te vogelen waar je zit en welke landschapselementen overeenkomen met het kleine stukje gewone kaart dat we nog hebben van het gebied, maar al snel hebben we de hoofdlijnen in de smiezen. We gaan ongeveer gelijk met de Lama's op pad. Zij gaan linksom, dus kiezen wij de route rechtsom, anders loop je constant achter elkaar aan te hobbelen. Er moeten 5 punten opgehaald worden (A,B,C,D,E) en wij beginnen bij C: een spoorwegovergang. Hier aangekomen kunnen we echter in geen velden of wegen een knijper ontdekken, terwijl we toch zeker weten dat we goed zitten. We zetten de heleboel op z'n kop maar vinden niks en besluiten om voor de zekerheid nog maar even verderop langs het spoor te kijken. Hier echter ook geen knijpers. Ons humeur wordt er niet beter op en we besluiten om door te gaan naar het volgende CP.

Dit moet ergens op een kruising van paden liggen, midden op het Kootwijkerzand. Hier is echter weer geen knijper te vinden. Nu begint onze broek toch echt af te zakken. We weten bijna zeker dat de organisatie vergeten is om deze punten weg te hangen. Terwijl we wat zitten te filosoferen over de vervolgstappen (organisatie bellen, in huilen uitbarsten of toch overstappen op zandkastelen bouwen), komen de Lama's in de verte aan. We lopen wat te mekkeren over het punt dat we niet kunnen vinden, terwijl we toch zeker weten dat we goed zitten maar de Lama's hebben het punt al snel gevonden en willen alweer doorsperen naar het volgende.

"Hoezo punt gevonden; waar zien jullie die knijper dan?" Knijper? Hoezo knijpers?" Bij deze etappe staan de nummers met witte verf op bomen, palen etc geklad." Krijtnummers? Fuckzooi!@#\$?! Euhhh bedankt....Nu zien wij het ook: in de snelheid hebben we het roadbook niet goed gelezen. **Vet** balen dit gaat ons hééél veel tijd kosten. We besluiten snel door te gaan naar de andere punten. Tussendoor wordt via een behoorlijke omweg ook punt C nog even meegepakt. Flink ontmoedigd doordat we CP D niet konden vinden (hopenlijk accepteren ze onze omschrijving), komen we ruim een uur na de Lama's weer binnen op TA3. Hier moeten we gaan boogschieten. Beide teamleden moeten één van de twee pijlen in de gele ring schieten. Zo niet, dan moet je een azimut ophalen. Dit is geen laffe boogschiet-opdracht. Even later rennen we alweer door het bos ons kompas achterna.

Bedenklijke gezichten bij het intekenen van de punten

Vanaf hier moeten we weer run-bikend terug naar de politieacademie. Als we willen vertrekken, kan ik opeens mijn kaarthoes niet vinden. Deze zal nog wel bij het boogschieten liggen, denk ik, maar daar aangekomen is er geen spoor van onze kaarthoes. De schrik slaat me om het hart, ik zal verantwoordelijk zijn voor onze uitval in deze race. Even later komt echter een ander team aanlopen met mijn kaarthoes. Deze hadden ze per ongelijk meegenomen bij het boogschieten....Shit. Ik geloof dat het engeltje op onze schouders tijdens deze race is verdreven door een pechvogel. Alle voorsprong die we hebben opgebouwd, is inmiddels omgezet in een flinke achterstand en met de moed diep in onze schoenen vertrekken we run-bikend terug naar de politieacademie. Hier moeten we weer een stuk hindernisbaan overbruggen. Vervolgens mogen we met twee fietsen onze weg vervolgen naar TA5. Eerst toppen we onze rugzakken weer op met water en na een fotoshoot van onze geblesseerde hinkstapfotografe Femke gaan we weer op pad.

We zijn helaas nog geen 500m op weg, of mijn benen gaan in één keer wel heel snel in de rondte. Mijn ketting heeft het begeven, dus dat wordt ponsen. Het kost niet al te veel tijd en na een kaasplankje met nootjes als beloning voor het snelle teamwork, zijn we weer op weg.

De punten zijn goed te vinden, ondanks dat het langzaam donker aan het worden is en na een uurtje of drie trappen komen we in het pikkedonker aan bij TA5; een parkeerplaats naast de molen van Veesen. Hier krijgen we een Google kaart voor onze kiezen. Het is even wennen aan de onbekende schaal, vooral omdat we eerst een stuk moeten doorkruisen, dat afgeplakt is met een post-it papiertje. Eenmaal bij het eerste punt aangekomen wordt alles duidelijk en zijn de andere punten snel gevonden. We vertrekken met de Google punten in the pocket snel terug naar de molen. Hier aangekomen, moeten we onze weg vervolgen met de kajak. Snel die boot de IJssel in en op weg naar het volgende wisselpunt in Hattem. Toch weer een km'tje of 15 peddelen, schatten we.

AMI 1&2 op weg naar Hattem

Het begin gaat lekker, maar ergens halverwege begint de boot toch wat rare deiningen te vertonen. Is de golfslag aan het toenemen? Is er onopgemerkt een speedboot voorbij gespeerd? Nee het is Winnie die aan het rodeo-slapen is achter me. We besluiten dat het tijd is geworden om onze zangtalenten aan de IJssel bloot te geven. Het gaat van Vader Jacob tot I did It My way, maar de slaap blijft ons beiden achtervolgen. Nadat we het eerste punt opgehaald hebben, moeten we doorvaren tot een afslag naar de haven van Hattem. Christine en John zitten vlak achterons, dus een beetje doorvaren is wel gewenst. Half slapend, half peddelend, vechten we ons een weg richting Hattem, maar die afslag naar de haven wil maar niet komen. We snappen er niks van en zien de snelweg, die bij Zwolle over de IJssel schiet, veel te dicht bij komen. Als we achterom kijken, zijn Cristine en John ook in geen velden of wegen meer te bekennen. Het ziet er naar uit dat we al slapende de monding naar de haven voorbij zijn gevaren. Shit, snel omkeren en terug met die boot.

Omdat we in onze ogen niet snel genoeg een afslag tegenkomen besluiten we om maar eens een kijkje vanaf de wal te gaan nemen. En ja hoor, ongeveer 200m verderop zien we iets wat op een haveningang lijkt. We besluiten om de boot door het gras hierheen te slepen. Hij ligt toch al op de kant en tijdens het slepen is het risico op sleepmonsters wat kleiner. Even later gooien we onze boot weer in het water en dit keer varen we zonder problemen naar de TA in de haven. Hier moeten we een viertal looppunten intekenen.

Met inmiddels behoorlijk zware benen vertrekken we weer het donker in. Tijdens deze etappe beginnen bij mij de sleepmonsters op de deur te kloppen. Ik kan tijdens het hardlopen nauwelijks wakker blijven en zwalk als een dronkaard over de weg. Ik zou denken dat ik als jonge vader inmiddels genoeg nachtraining achter de rug heb, maar het mag niet baten. Een keer is de pap op. Omdat Winfried inmiddels weer aardig helder is, maken we een nieuwe taakverdeling. Winfried is de hond en ik de blinde. De rugzak van Winnie fungeert in dit geval even als riem en de blindengeleide stok laten we even links liggen; veel te ingewikkeld en dit is alleen maar extra gewicht.

Op deze manier struinen we alle looppunten af. Geen idee of het mooi was, maar we komen in ieder geval zonder kleerscheuren aan bij de haven. Hier stappen we weer over op onze fietsen om via twee fiets-CP's weer uit te komen bij het surfstrandje, waar we bij de 1^e etappe met de kajak zijn geëindigd.

Het einde begint gelukkig in zicht te komen. Nog even doorzetten en we kunnen in ons heerlijke bedje duiken. Het eerste fietspunt is redelijk snel gevonden, dus snel door naar het volgende, want de tijd begint nu ook behoorlijk te dringen. Maar net nu we ze niet kunnen gebruiken, beginnen de slaapgeesten het brein van Winfried te plagen. Hij zwalkt met zijn fiets van de ene naar de andere kant van de weg en als ik hem info vraag over de te volgen route, komt er alleen nog maar wazig gebrabbel uit. Dit is niet goed. Ik besluit om naast hem te gaan fietsen en hem via zijn rugzak in een rechte lijn te sturen. De slaapgeesten hebben hem echter helemaal in hun macht en Winfried begint nu ook af en toe door zijn armen te zakken, wat zeer onhandig blijkt als je aan het fietsen bent. Dit wordt nu echt te gevaarlijk en we besluiten om een kwartiertje tegen een boom te gaan pitten. Dit hadden we eigenlijk eerder moeten doen want de beste slaappleatsen (een bankje 1 km terug) zijn inmiddels bezet door Cristine & John. Na dit kwartier pakken we de draad weer op, maar het duurt maar even of Winfried valt weer in slaap. Ondanks dat we weten dat we zo de deadline niet meer gaan halen, besluiten we om de vorige procedure te herhalen. Dit omdat het vorige slaapshot waarschijnlijk niet toereikend was. Deze keer maken we ons bed op in een droog gevallen sloot, heerlijk! Na deze powernap zijn de sleepmonsters verdreven en kunnen we in één keer door naar de finish, waar we als laatste team opgewacht worden door de organisatie en onze liefvallige fotografe Femke.

Ondanks alles champagne voor het slapen gaan lijkt me een goed traditie.....

Het was een zware strijd, waar we met gemengde gevoelens op terug kijken. Maar tevens was het een prima begin van Team-AMI Macpac & Icebreaker. Want: met drie teams als openingswedstrijd deelnemen aan een 24-uurs race en hem ook nog met zijn allen uitlopen, is een prachtig begin. Volgend jaar zullen we zeker terug komen, om een nieuwe gooi te doen naar het podium.

Nauk van der Donk
Team-AMI